

ΑΠΑΣ ΤΩΝ ΜΗΝΟΣ ΚΑΛΩΣΗΝΗ

ΕΤΟΣ ΚΑ'. ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ, ΦΕΒΡΟΥΑΡΙΟΣ, 1861. ΑΡΙΘ. 278

Συνδρ. έτησ. έν Ελλάδ. Δρ. 1.

ΔΙΕΥΘΥΝΣΙΣ

Είς ούδένα, κλην τών τακτικών ανταποκριτών, στέλλεται ή Εφημερίς τών Παιδων άνευ προκληρωμένης.

» » » Έκτωρική φρ. 2.

Έν οδφ Σταδίου αριθ. 26.

ΝΕΟΝ ΒΙΑΟΣ ΕΝΤΑΦΙΑΣΜΟΥ.

Ο Γάλλος περιηγητής Δεδρέτ, περιηγούμενος την Βραζιλίαν ανέκάλυψεν εις έν δάσος παρα τάς όχθας του ποταμου Παράιβα τον τάφον ενός των αρχηγών μιας των ιθαγενών φυλών εντός του κοιλου κολλοσιαίου τινός δένδρου.

Τό σώμα είχε πρότερον βαλσαμωθεί, έπειτα απεχωρίσθη προσεκτικώς τόσον μέρος από του φλοιού, όσον ήρκει να επιτρέψη να εισέλθω δέ αυτό τουτό. Μετά ταύτα έσκαψαν τό ευλωδες μέρος του δένδρου και εντός του ούτω πως γενομένου κοιλώματος ενέθηκαν τό βαλσαμωθέν σώμα, εκλείσαν δέ τό άνοιγμα διά του αποκοπέντος φλοιού και περιέδεδαν αυτόν διά να μη εκπέσω. Διά του τρόπου τούτου, σүн τώ χρόνω, και της ζωικής ενεργείας του δένδρου ή πληγή εθεραπεύθη και ό αποκοπέις φλοιός προσηρμόσθη εις τό δένδρον και απετέλεσε πάλιν μέρος αυτού εγκλεισάσας ούτως ερμητικώς τό εντός του κοιλώματος σώμα.

Όταν ό κ. Δεδρέτ ήλθεν εις τό μέρος εκείνο και είδε τά ίχνη της τομής εις τον φλοιόν, ύπώπιεσθη ότι δεν ήσαν τυχαία, και κτυπήσας διά του όπλου του τό μέρος εκείνο, έβεβαιώσθη ότι εκεί ήτο κοίλωμα, ήνοιξε μετά προσοχής τό μέρος εκείνο και ή προκείμενη ειικών παρουσιάσθη ενόπιον αυτού.

Τό σπουδαίον του εύρήματος τούτου είναι, ότι ούτε τό σώμα, ούτε τά ένδωματα, ούτε τά στολίδια, ούτε τά όπλα του πολεμιστού εκείνου είχαν

ύποστή την ελαχίστην αλλοίωσιν, άν και τό σώμα ενταφισθή εκεί πρό πολλών ίσως εκατονταετηρίδων, διότι ή φυλή, εις την άνήκεν, εξαλείφθη εκ του προσώπου της γής.

Νέον είδος ένταφιασμού.

Όστις θέλει να υπηρετηθή παρά των άλλων ως μάθη να υπηρετη ή άλλους. Όστις θέλει να τιμάται παρά των άλλων, πρέπει να σιωπά ή να ήμψή τους άλλους. Πρώ πάντων πάντες ήμεις πρέπει να ενθυμώμεθα ότι ό Θεός αντίτάσεται εις τους ύπερηφάνους εις δέ τους ταπεινούς δίδει χάρην, και ως ήμεθα ταπεινοί.

ΤΑΠΕΙΝΟΦΡΟΣΥΝΗ.

Πόσον δύσκολόν είναι τό μάθημα της ταπεινοφροσύνης δέ ήλους μας! Να συλλογώμεθα όλίγον διά τον εαυτόν μας, ή τουλάχιστον να μη νομιζώμεν τον εαυτόν μας ύψηλότερον, καλλίτερον ή ίκανώτερον παρά τους άλλους, και να εκτιμώμεν τους άλλους κάλλιον από τον εαυτόν μας!

Είναι πολύ εύκολον να παραβλέπωμεν τά ιδικά μας σφάλματα και να τυφλώσωμεν εις τάς άρετάς και προτερήματα των άλλων. Διά τούτο ανάγκη να καλλιεργώμεν την ταπεινοφροσύνην, ιδίως συμβουλευόμεν τουτο εις τους μικρούς συνδρομητάς μας. Είς όποιανδήποτε θέσιν και άν ήμεθα, είτε ως μαθηταί, είτε ως διδάσκαλοι, είτε ως κύριοι, είτε ως υπηρέται, είτε ως προτάτουμενοι, είτε ως ύπισταμένοι, ως ήμεθα πάντοτε και παντού ταπεινοφρονες. Όστις θέλει να ύψωθή, πρέπει να ήναι ταπεινός. Η ταπεινοφροσύνη είναι ή καλλίστη κλίμαξ προς την δόξαν και τιμήν. Όστις θέλει να ήναι πρώτος, ως γελνή ερχατος.—

ΜΥΡΤΙΣ

Διήγημα τοῦ πρώτου αἰῶνος μ. Χ.

(Ἰδὲ προηγουμένον φύλλον.)

Ἡ Μύρτις, ἂν καὶ ἐθλίβετο βλέπουσα τὴν δυσαρρέσκαιαν τῆς κυρίας της, ἐχάρη ὑπερβολικῶς ὅτι θὰ ὑπάγῃ εἰς τὴν ἀγορὰν καὶ θὰ ἴδῃ πάλιν τὸν γέροντα φίλον της. Καθ' ἣν στιγμὴν ὤφως ἐξεκίνησε, εἶδε μὲ δυσθυμίαν τῆς τὴν τυφλὴν Ἑβραίαν δούλῃν τῆς Ἰουδαίας πλησιάζουσαν, ὀνόματι Δρουσίλλαν, καὶ καλοῦσαν αὐτήν.

—Τί θέλει καὶ αὐτὴ τώρα; εἶπε καθ' ἑαυτὴν μὲ θυμὸν ἡ Μύρτις. Ἐδῶ εἶμαι, Δρουσίλλα, ἀλλὰ πρέπει νὰ ὑπάγω ἄμέσως εἰς τὴν ἀγορὰν, διὰ τὴν κυρίαν μου.

—Ναί, ἡ ἰδική μου κυρία μοῦ εἶπε νὰ σὲ παρακαλέσω νὰ μὲ πάρῃς καὶ ἐμὲ μαζί σου, ἂν θέλῃς.

Μὴ θέλουσα νὰ λυπήσῃ τὴν τυφλὴν κόρην, ἡ Μύρτις ἀκουσίως συγκατένευσε καὶ ἐξεκίνησαν ἀμφότεραι κρατούμεναι ἀπὸ τῆς χειρός. Ὅταν ἐφθασαν εἰς τὴν ἀγορὰν ἡ Μύρτις ἐκύτταζε παντοῦ διὰ τὸν γέροντα καὶ μὲ λύπην της εἶδεν, ὅτι δὲν ἦτο ἐκεῖ. Τὴν ἐξήγησεν τῆς ἀκουσίας του ἤκουσε παρὰ δύο γυναικῶν συνομιλουσῶν.

—Ὁ Ναζωραῖος δὲν θὰ ἔλθῃ σήμερον, καθὼς ἤκουσα, εἶπεν ἡ μία.

—Οἱ θεοὶ νὰ δώσουν νὰ μὴ φανῇ, τούλαχιστον ἕως ἔθου πωλήσω ὅλα μου τὰ σταφύλια, διότι αὐτοὶ οἱ Ἰουδαῖοι τὸν καιροφυλακτοῦν καὶ θὰ γείνη καὶ ἄλλη συμπλοκὴ πάλιν, ἐὰν ἔλθῃ.

Ἡ Δρουσίλλα ἀκούσασα ταῦτα, ἠρώτησε ζωηρῶς: Ναζωραῖος ἢ μήπως λέγεται Παῦλος;

—Σιώπα, εἶπεν ἡ Μύρτις, μὴ ἀναφέρῃς τὸν Παῦλον, διότι θὰ μᾶς καταδιώξουν, διότι καὶ ἐγὼ ἄλλοτε ἠκραζόμην ἐδῶ ἕνα γέροντα ὅστις, ἔμαθε τὴν ἀλήθειαν ἀπὸ τὸν Παῦλον.

—Τὴν ἀλήθειαν ἢ ἐκάνελαβεν ἡ Δρουσίλλα, εἶσαι λοιπὸν καὶ σὺ φίλη τῆς ἀληθείας;

Ἡ Μύρτις ἐδίστασεν ἐπὶ μίαν στιγμὴν, ἔπειτα ἔκυψε καὶ ἐψιθύρισεν εἰς τὸ οὖς τῆς τυφλῆς κόρης: «Εἶμαι Χριστιανὴ ἢ»

Ἡ Δρουσίλλα ἀκούσασα τὰς λέξεις ταύτας ἐνηγκαλίσθη τὴν Μύρτιν καὶ τὴν ἐφίλησε λέγουσα. «Τότε εἴμεθα ἀδελφαὶ ἐν Χριστῷ!»

Πρὶν ὅμως ἡ Μύρτις ἀναλάβῃ ἀπὸ τὴν ἐκπληξίν της, κραυγὴ βοήθειας ἤκουσθη καὶ ἡ Δρουσίλλα ἀνετινάχθη.

—Μύρτις, ἀνέκραξε, γνωρίζω αὐτὴν τὴν φωνὴν—εἶναι φίλος μου, μὲ ἐβοήθησεν ἄλλοτε ὁδῆγησέ με πρὸς αὐτόν, ἴσως δυνηθῶ καὶ ἐγὼ νὰ τον βοηθήσω.

ΚΕΦ. ΙΓ'.

Ὁ Κλεομένης, ἅμα ἐφθασεν εἰς τὰς Ἀθήνας, ἐφρόντισεν ἄμέσως νὰ ἐρωτήσῃ ἂν εὐγενούς τινος Ῥωμαίου ἢ οἰκογένεια εἶχεν ἐσχάτως φθάσει ἐκεῖ ἐκ Ῥώμης ἀλλ' αἱ προσπάθειαι του ἀπέβησαν μάταιαι, διότι ὅλοι τοῦ ἔλεγον γελῶντες, ὅτι ἑκατοντάδες εὐγενῶν Ῥωμαίων ἤρχοντο καὶ ἀνεχώρουν ὀλονέν, καὶ ὅτι ἂν δὲν ἤξευρε ποῦ κατοίκει ἡ οἰκογένεια, τὴν ὅποιαν ἐζήτει, μᾶτην θὰ τὴν ἐζήτει. Ὁ Κλεομένης μολαταῦτα ἐξηκολούθησεν ἐπὶ τινὰς ἡμέρας ἐρωτῶν πανταχοῦ, ἀλλ' ἄνευ ἀποτελέσματος. Οὐδεὶς ἰγνωρίζε τὸν Βιργίνιον Ῥούφον, οὐδὲ εἶχεν ἀκούσει ὅτι τοιοῦτός τις Ῥωμαῖος εἶχε φθάσει οἰκογενειακῶς.

Ἐπὶ τέλους ἀπέκαμεν ἐκ τῆς ματαίας ταύτης ἀναζητήσεως καὶ ἐπειδὴ ἐν τῷ μεταξὺ εἶχεν ἐξαντλήσει τὸ μικρὸν ποσόν, ὅπερ τῷ εἶχε δώσει ὁ πλοισαρχὸς ὡς μισθὸν κατὰ τὸν πλῆκτον, ἀπεράσισε νὰ ἐπισκεφθῇ μερικὸς πρῶτον φίλους τοῦ μακαρίτου πατρὸς του καὶ νὰ ζητήσῃ παρ' αὐτῶν ὀλίγην βοήθειαν εἰς τὰς δυσχερείας του. Εἰς τὸ διαβῆμα ὅμως τοῦτο προέβη μὲ μεγάλην ἀθελυσίαν καὶ μόνον ὑπὸ τῆς ἀνάγκης πιεζόμενος, διότι ἐσκέπτετο, ὅτι οἱ φίλοι τοῦ πατρὸς του, ἂν ἦσαν φίλοι ἀληθεῖς, θὰ προσήρχοντο καὶ θὰ ἐξηγόραζον αὐτόν τε καὶ τὴν Μύρτιν, καθ' ἣν ἐποχῆν οἱ κιστώται τοῦ ἀποθανόντος πατρὸς τοὺς εἶχον ἐκθέσει πρὸς πώλησιν ὡς ἀνδράποδα. Ἀλλ' ἡ ἀνάγκη καὶ πρὸ πάντων ἡ ἀσπλαγχνος πείνα τὸν ἐβίασαν νὰ κάμῃ τούλαχιστον δοκιμὴν διὸ καὶ διηυθύνθη πρὸς τὴν οἰκίαν πλουτοῦ τινὸς γέροντος, ὅστις ἐγνωρίζε τὴν οἰκογένειάν του ἐπὶ πολλὰ ἔτη καὶ ὅστις, καθ' ὃν καιρὸν ἐζῆ ἀκόμην ὁ πατὴρ του, εἶχε δευχθῆ ἀρκετὰ φιλοφρων.

—Εἶπε εἰς τὸν κύριόν σου ὅτι Λάων ὁ Ἀθηναῖος ἐπιθυμῶ νὰ τὸν ἴδῃ, εἶπε μὲ θάρρος ὁ Κλεομένης εἰς τὸν θυρωρὸν προσκυνῶν συγχρόνως κατὰ τὴν ἐπικρατοῦσαν συνήθειαν, τὰ εἰς τὸ πρόθυρον ἐστημένα ἀγάλματα τῶν ἐφεστειῶν θεῶν.

Ὁ θυρωρὸς ὅμως τὸν ἐπιθεώρησε μὲ ὑποψίαν, διότι δὲν ἔφερε τὰ πολυτελῆ ἐνδύματα τῶν συνήθων ἐπισκεπτῶν τοῦ κυρίου του, καὶ τῷ εἶπε νὰ παραμερίσῃ διὰ νὰ διέλθῃ πελάτης τις τοῦ κυρίου του, ὧθῶν αὐτὸν συγχρόνως κάπως ἀποτόμως. Ἡ ὀργὴ τοῦ Κλεομένου ἐξήφθη καὶ εἶπεν, «Ἀνδράποδον, πῶς τολμᾷς νὰ βάλῃς χεῖραξίς Ἑλλῆνα καὶ μάλιστα Ἀθηναῖον»

—Δὲν ἔχω καιρὸν νὰ συζητῶ μὲ παιδιὰ, ἀπεκρίθη ὁ θυρωρὸς χλευαστικῶς ἂν θέλῃς νὰ ἡμιλήσῃς μὲ τὸν κύριόν μου Θεόγνιν, πρέπει νὰ περι-

μένης τὴν σειράν σου καὶ σύ, ὡσάν τοὺς ἄλλους.
Καὶ ταῦτα εἰπών, ἐκάθησε πάλιν παρὰ τὴν
θύραν. (Ἀκολουθεῖ.)

Η ΜΙΚΡΑ ΠΑΤΡΙΣ ΜΟΥ.

Ἐνός βουνοῦ τὰ πόδια,
Σὲ τόπο θελκτικόν,
Ἀνώμεσα σὲ κάμπο
Τερπνόν, μαγευτικόν.

Ἐπάρχει ἐπιλωμένο
Μικρὸ χωριό, κ' ἐκεῖ
Νὰ γεννηθῶ μὲ εἶδα
Καλόβη πτωχική.

Πέρασαν ἀπὸ τότε
Χρόνα πολλά, πολλά
Καὶ ἄλλαξαν τὰ πάντα
Κι' ἐγὼ μαζί, ἀλλὰ

Μὲ κόπο θὰ θυμοῦμαι
Τὸ ἔμπικρο βουνόν
Ποῦ φθάν' ἡ κορυφή του
Ἐπὶ τὸν οὐρανόν.

Τὸ πράσινο λιβάδι
Τὰ δένδρα τ' ἀνθρᾶ
Τὸ δροσερὸ ποτάμι
Μὲ τ' ἀργυρᾶ νερά.

Πόσαι φορὲς στὴν ὄχθη
Αὐτοῦ τῆ γλοερῆ
Δὲν ἔπαιζα παιδοῦλα
Ἀθῶα ζωηρή!

Πόσα, λουλούδια, πόσα
Ἄρωα, δροσερά
Δὲν ἔκοφα γεμάτα
Ἀπὸ ἀγνὴ γαρὰ!

Πόσα τραγοῦδια, πόσα
Μὲ τ' ἄλλα τὰ παιδιὰ
Δὲν ἔφαλα μὲ ἄθῶα
Καὶ γελαστὴ καρδιά!

Ἐκεῖ τὰ πρῶτα λόγια
Ἐφέλλισα μικρὸ
Καὶ ἔπαιζα παιδάκι
Ἀμέρικανο, φαίδρο,

Ἐκεῖ πρὸς τὸν Θεόν μου
Μὲ καθαρὴ ψυχῇ
Ἀκηθῶνα τὴν πρώτη
Θερμῇ μου προσευχῇ.

Ἐν Λαυρίῳ τῇ 15ῃ Σεπτεμβρίου 1890.

ΚΡΥΣΤΑΛΛΑΙΑ ΧΡΥΣΟΒΕΡΓΗ.

ΑΡΧΑΙΟΛΟΓΙΚΑ.

(Ἐκ τοῦ παραρτήματος τῆς Ἑστίας.)

Χάρις εἰς τὸν ἐν Ἀϊδίνῳ φιλάρχαιον καὶ φιλόμουσον κ. Κωνσταντῖνον Βατοῦσην ἔχομεν πλήρες καὶ πιστὸν ἀντίγραφον σπουδαιοτάτης ἐπιγραφῆς εὐρεθείσης ἐσχάτως εἰς Μαγνησίαν τὴν ἐπὶ Μαϊάνδρῳ. — Ἡ ἐπιγραφή αὕτη εἶνε κεραραγμένη ἐπὶ μαρμαρινῆς πλακῆς 1,10 ὄψους, 0,57 πλάτους καὶ 0,20 πάχους. Τὸ σχῆμα τῆς πλακῆς εἶνε τετράπλευρον ὀρθογώνιον κάτωθι τοῦ ὀκιοῦ ὑπάρχει ἐξοχή δι' ἧς ἐστηρίζετο αὕτη ἐπὶ ἐτέρας μαρμαρινῆς ἐπίσης καὶ ἐχούσης σχῆμα βωμοῦ.

Ὁ νοῦς τῆς ἐπιγραφῆς ἔχει ὡς ἑξῆς

«Ἐνεκα σφοδρῶν ἀνέμων, ἐβραύσθη πλατάνος εἰς Μαγνησίαν τὴν ἐπὶ Μαϊάνδρῳ, ἐντὸς δὲ ταύτης εὐρέθῃ ἀπεικόνισμα τοῦ Διονύσου. Τοῦτο εἰλνῆσε τὸ ἀδιαφύρον τῶν κατοίκων, ἀπεστάλη δὲ εἰς Δελφοῦς διμελῆς πρεσβεία, ὅπως ἐρωτήσῃ τὸ ἐκεῖ περιώνυμον μαντεῖον, τί προσηνίζεσται ἢ ἐντὸς τοῦ δένδρου εὐρεσίαι αὐτοῦ.

«Τὸ μαντεῖον ἀπήντησεν ὅτι τοῦτο ἐγένετο διότι οἱ Μάγνητες, οἱ παρὰ τὸν Μαϊάνδρον κατοικοῦντες, κατὰ τὴν ἔβρυσιν τῆς πόλεως τῶν δὲν ἤγειραν ναὸν καὶ εἰς τὸν Διονύσον, συνεβούλευσε δὲ τὴν πρεσβείαν νὰ ἐνεργήσῃ ὅπως ἐγεσθῆ τοιοῦτος ναός, νὰ διορίσῃ ἱερεῖα ὕγια τὴν φυγὴν καὶ τὸ σῶμα καὶ νὰ μεταβῆ εἰς Θήβας ἵνα προσλάβῃ ἐκεῖθεν τρεῖς ἱερεῖας τοῦ Βάκχου ἀπὸ τῆν γενεᾶν τῆς Ἰνουῦς θυγατρὸς τοῦ Κάδμου, αἵτινες νὰ διδάξωσιν αὐταῖς τὴν λατρείαν καὶ τὰς τελετὰς τοῦ θεοῦ τούτου καὶ σχηματίσωσι πρὸς τοῦτο τάγμα ἐκ γυναικῶν τῆς Μαγνησίας.

«Κατὰ τὴν συμβουλήν τοῦ Μαντείου, ἡ πρεσβεία προσέλαβεν ἐκ Θηβῶν τρεῖς τοιαύτας ἱερεῖας, αἵτινες ἐσχημάτισαν ἰσαριθμούς γυναικίους θιάσους διὰ τὰς τελετὰς τοῦ θεοῦ καὶ ἀποθανοῦσαι ἐτάφησαν εἰς διάφορα μέρη τῆς πόλεως, δημοσίᾳ δαπάνῃ.»

Ὡς ἕκαστος παρατηρεῖ, τὸ ἀνωτέρω ἐπισημῶδες τῆς ἐντὸς πλατάνου εὐρέσεως ἀπεικονίσματος τοῦ Βάκχου καὶ ἡ κατόπιν ἐγερσις ναοῦ πρὸς τιμὴν αὐτοῦ ὁμοιάζουσι πληρέστατα πρὸς τὰ παρ' ἡμῖν γεγνόμενα, ἅμα τῇ εὐρέσει ἱερέας εἰκόνας εἰς ἀνασκαφὰς ἢ ἐντὸς θάμνων.

Ἡ μεγάλη σπουδαιοτάτης τῆς ἀνωτέρω ἐπιγραφῆς ἔγκειται ἰδίᾳ εἰς τὸ ὅτι περιέχει κείμενον χρησιμοῦ, τοιαῦτα δὲ κείμενα δὲν διασώθησαν πολλὰ παρ' ἡμῖν.

Ἀλιξάνδρος Ἐμπ. Κωνσταντῖνον

Πρῶτον Ἐπιμέλητης τοῦ Μουσείου καὶ τῆς Βιβλιοθήκης τῆς ἐν Ἐφέρῳ Ἑλληνικῆς Σχολῆς.

Η ΔΟΥΛΗ ΚΟΡΗ ΦΙΛΙΣ.

Πρὸ πολλῶν ἐτῶν κυρία τις ἐπισκέφαθι τὴν ἀγορὰν τῶν δούλων εἰς Βοστώνην (διότι καὶ εἰς αὐτὴν τὴν Δημοκρατίαν τῆς Ἀμερικῆς μέχρι τοῦ 1864 ὑπῆρχεν εἰς ἐνέργειαν ἡ σωματεμπορία) διὰ νὰ ἀγοράσῃ μίαν παιδίσκην δούλην, τὴν ὅποιαν νὰ ἀναθρέψῃ καταλλήλως διὰ νὰ τὴν περιποιῆται εἰς τὰ γηρατειά της.

Εἰς τὴν ἀγορὰν ἦσαν διάφοροι δούλαι, ἀλλὰ

μόνον μία επέδρασε τὴν προσοχὴν τῆς περισσότερον πάσης ἄλλης. Αὕτη δ' ἦτο μικρὸν κοράσιον ἑξαετῆς ἢ ἑπταετῆς, τὸ ὁποῖον οὐδεὶς τῶν ἀγοραστῶν ἐφαίνετο διατεθειμένον νὰ ἀγοράσῃ.

Τὴν κόρην ταύτην ἡ κυρία Χουίτλη ἠγά-

πήνυατο νὰ ἀναγινώσκῃ καλῶς οἰονδήποτε μέρος τῆς Γραφῆς Ἀγγλιστί, ἂν καὶ δὲν ἤξευρε κοσῶς τὴν Ἀγγλικήν, διὰ τὴν ἠγοράσθη ὑπὸ τῆς νέας κυρίας τῆς, διότι εἶχε νεωστὶ μεταφερθῆ ἐκ τῆς Ἀφρικῆς.

Ἡ δοῦλη κόρη Φίλις.

ρασε καὶ διὰ καλῆς μεταχειρίσεως ἐβελτιώθη ὅχι μόνον ἡ υἰγεία, ἀλλὰ καὶ ἡ φυσιογνωμία τῆς, ἔδειξε δὲ καὶ πνεῦμα ἐκαιρετικόν, ὥστε ἡ κόρη τῆς κυρίας τῆς τὴν ἐδίδαξε νὰ ἀναγινώσκῃ καὶ νὰ γράφῃ, καὶ μετὰ 16 μῆνας ἀπὸ τῆς ἀγορᾶς τῆς

Ἡ Φίλις καθ' ἑσθὸν ἠῤῥεανεν εἰς τὴν ἡλικίαν κατὰ τοσοῦτον ἐπροόδευεν εἰς τὰς γνῶσεις, ὥστε ἡ κυρία τῆς ἀντὶ νὰ τὴν μεταχειρίζεται ὡς δούλην, τὴν ἐδιδάσκει ὡς τέκνον τῆς, καὶ τὴν εἰσάγει μαζὺ τῆς εἰς τὰς οἰκίας τῶν φίλων τῆς.

οίτινες τὴν μεταχειρίζοντο μὲ πολλὴν εὐγένειαν καὶ ἀγάπην.

"Όταν ἔφθασε τὸ 14 ἔτος τῆς ἡλικίας τῆς πρώτης φορὰν ἐδοκίμασε νὰ βάλῃ ἐπὶ χάρτου κάποιους στίχους. Ἀπὸ 14—19 ἔτους

λάσθια πρὸς ἀνάρρωσιν τῆς παθούσης ὑγείας τῆς. Κατὰ συνέπειαν ἐστάλη ὑπὸ τῆς κυρίας τῆς εἰς Ἀγγλίαν ἐνθ' ἧς ἐθρίσθητο ἐκεῖ, ἐτύπωσε καὶ τὰ ποιήματά τῆς μετὰ τῆς εἰκόνης τῆς. Ἐμείνεν δὲ ἐν Ἀγγλίᾳ ἕως οὐ ἔλαβεν εἰδήσεις παρὰ

Μὴ λησιμονῆς τὸ φανάρι σου.

ἔγραψε διαφορὰ ποιήματα καὶ ἔκαμε μεγάλας προόδους εἰς τὴν λατινικὴν γλῶσσαν.

Ἄλλ' ἡ Φίλις δὲν εἶχε ποτε ἰσχυρὰν υφἄν, αὐτὴ δὲ διανοητικὰ ἐργασίαι τῆς μετ' ὀλίγον ἐπιρρίσσαν ἐπιβλαβῶς τὴν υγείαν τῆς, ὥστε οἱ ἰατροὶ τὴν συνεβούλευσαν νὰ κάμῃ ταξείδια θα-

τῆς κυρίας τῆς διὰ τὴν ἀσθενείαν καὶ ἐπέστρεψε νὰ τὴν ἔχη παρ' αὐτὴν. Τοῦτο ἠνάρχησεν αὐτὴν νὰ ἐπιστρέψῃ εἰς Ἀμερικὴν παρὰ τῆς κυρίας τῆς καὶ ἔμεινεν μετ' αὐτῆς περιποιουμένη αὐτὴν ὡς μητέρα τῆς μέχρι τοῦ θανάτου τῆς. Ἐγραψε δὲ διαφορὰ ποιήματα, τινὰ τῶν ὁποίων εἶναι

γεγραμμένα με πολλήν εύφυσαν και πάθος.
 'Η προκειμένη εικών παριστά αυτήν εἰς τὸ
 20 ἔτος τῆς ἡλικίας της.

ΜΗ ΛΗΣΜΟΝΗΣ ΤΟ ΦΑΝΑΡΙ ΣΟΥ

«Θὰ ἦναι πολὺ σκότος πρὶν ἐπιστρέψῃς, Κάρολε», εἶπε, μίαν ἡμέραν ἡ κυρία Δ. πρὸς τὸν μικρὸν υἱὸν της Ἀχιλλέα, «καὶ σὲ συμβουλεύω νὰ μὴ λησμονήσῃς νὰ πάρῃς μαζὺ σου τὸ φανάρι σου, διότι ὁ δρόμος εἶναι κακός.»

Δὲν φοβοῦμαι τὸ σκότος! ἔπειτα δὲ γνωρίζω καλῶς τὸν δρόμον, ἀπεκρίθη ὑπερηφάνως ὁ Ἀχιλλεύς, ὅστις ἐξεκίνησε νὰ ὑπάγῃ εἰς τὴν οἰκίαν τῆς κυρούλας του διὰ νὰ περάσῃ τὴν ἐσπέραν με τὸν ἐξάδελφον του Ἀλέξανδρον, χωρὶς νὰ λάβῃ τὸ φανάρι του.

'Η ἐσπέρα ἐξωθεύθη πολὺ εὐχαρίστως, ὁ δὲ Ἀχιλλεύς κατὰ τὴν 10 τῆς νυκτὸς ἐξεκίνησε διὰ τὴν πατρικὴν οἰκίαν. Ἄμα ὅμως ἐξῆλθε καὶ ἐπῆραν ὀλίγον δρόμον ἤρχισε νὰ δειλιάξῃ ἔνεκα τοῦ σκότους καὶ ἤρχισε νὰ σφυρίζῃ. Ὅταν δὲ ἐφθασεν εἰς τὸ μέρος ὅπου ἦσαν διάφοροι δρόμοι, ἔλασε τὸν δρόμον ἐξ αἰτίας τοῦ σκότους καὶ περιεπλανήθη καὶ τέλος ἐπεσεν εἰς μίαν λίμνην. Εὐτυχῶς ὅμως δι' αὐτὸν τὸ νερὸν δὲν ἦτο βαθὺ καὶ μετὰ πολλὰς δυσκολίας κατόρθωσε νὰ ἐξέλθῃ κατάβρεκτος καὶ με ἐνδύματα ξεσχισμένα, διότι εἰς τὴν λίμνην ἦσαν μερικὰ χαμόκλαδα ἀκωνιθωτά, εἰς τὰ ὁποῖα ἐμπροσθενήθησαν τὰ φορέματά του καὶ ἐξεσχίσθησαν. Εἰς τὴν κατάστασιν δὲ ταύτην ἐφθασεν εἰς τὴν πατρικὴν οἰκίαν περὶ τὸ μεσονύκτιον, ὅπου τὸν περιέμενεν ἡ μήτηρ του με πολλὴν ἀνοπομονησίαν, εἰς δὲ τὴν θείαν αὐτοῦ ἐξεφώνησεν:

— Τί κατάστασις εἶναι ἀντὶ Ἀχιλλέα;

— Ἐ-μήτηρ, ἐκραξεν ὁ Ἀχιλλεύς, συγχώρησον με! ἤμην μωρός, μὴ ὑπακούσας εἰς τὴν καλὴν συμβουλὴν σου! Ὑπόσχομαι δὲ ὅτι ποτὲ πλέον δὲν θὰ ὑπάγω ἔξω ἄνευ τοῦ φαναρίου μου! ἐπὶ τῆς ὁδοῦ σου, καὶ ἡ ὁδὸς θὰ καθίσταται σαφής. »

— Ἐχει καλῶς, τέκνον μου εἶπεν ἡ μήτηρ, ἀλλὰ μὴ λησμονήσῃς νὰ φέρῃς πάντοτε μαζὺ σου καὶ τὸ φανάρι τοῦτο τοῦ Θεοῦ, θέσασα ἐν μικρὸν Εὐαγγέλιον εἰς τὸ θυλάκιόν του. Ἄς ἦναι λύχνος εἰς τοὺς πόδας σου καὶ φῶς εἰς τὰς τρίβους σου! Ὅσκις δὲ ἀμφιβάλλῃς ὡς πρὸς τὸν δρόμον, ἄς λάμπῃ τὸ φῶς τοῦ βιβλίου τούτου

Πόσον ἀναγκαῖον καὶ ὠφέλιμον διὰ παιδιὰ καὶ νεανίας νὰ φέρωσι πάντοτε μεθ' ἑαυτῶν

τὸ φανάριον τοῦτο τοῦ λόγου τοῦ Θεοῦ; Νὰ ἀναγινώσκουν αὐτὸ καὶ νὰ ἀποθημεύουν εἰς τὸν νοῦν των τὰ χρυσὰ του λόγια. Ἐφημερίαις τῶν Παίδων συμβουλεύει ὅλους τοὺς μικροὺς συνδρομητὰς της νὰ προμηθευθῇ ἕκαστος μετ' ἐν ἀντίκτυπον τοῦ Εὐαγγελίου τῆς τῆσθης καὶ νὰ ἀναγινώσκῃ αὐτὸ καθ' ἑκάστην προσπαθῶν νὰ τὸ ὑπακούῃ, καὶ θὰ τὸ εὖρη ἐξαιρέτων καὶ ἀσφαλίστατον ὁδηγόν.

ΤΑΞΕΙΑΙΟΝ ΕΠΙ ΤΟΥ ΡΗΝΟΥ.

(Διὰ τὴν προσφιλῆ Ἐφημερίδα τῶν Παίδων.)

(Συνέχεια ἰδὲ προηγ. φύλλον.)

Ἀνεχωρήσαμεν λοιπὸν ἐκ Μπίγγεν τὴν 2 μ. μ. ἐπὶ τοῦ ἀτμοπλοίου «Χοεντὸλλερν». Ἡ ἡμέρα ἦτο ὠραία καὶ εὐήλιος (πρᾶγμα σπάνιον διὰ τὴν Γερμανίαν) καὶ αἱ σηκνογραφίαι ἐκατέρωθεν τοῦ ποταμοῦ ἀνεδεικνύοντο εἰς ὅλον τὸ κάλλος των. Οἱ πράσινοι λόφοι, κατὰφυτοι μετ' αἰθῆρας, κατήρχοντο μέχρι τοῦ χείλους τοῦ ρεύματος, πολυάριθμα δὲ καὶ ἀρχαῖα φρούρια ἐπὶ ἀποκρήμων ὕψωμάτων ἐδέσποζον, οὕτως εἶπεν, τῆς προσοχῆς καὶ τοῦ θαυμασμοῦ ἡμῶν, ὅπως κατὰ τὸν Μεσαιῶνα ἐδέσποζον οἱ φιλοπόλεμοι καὶ μηδένα νόμον ἀναγνωρίζοντες Κύριοι των τοῦ φιλησχύου ἐμπορίου τοῦ μεγάλου τούτου ποταμοῦ. Ἐμπετήρησαμεν 32 τοιαῦτα φρούρια ἀπὸ Μπίγγεν μέχρι ποταμοῦ. Ἐμπετήρησαμεν 32 τοιαῦτα φρούρια ἀπὸ Μπίγγεν μέχρι Κολωνίας, ἐκτὸς τῶν ὀχυρωμάτων καὶ πύργων, τῶν ἐντὸς κομποπόλειαν τιῶν.

Εἰς ὀλίγην ἀπόστασιν ἀπὸ τῆς Μπίγγεν, εἰς τὸ μέσον τοῦ ποταμοῦ ἐπὶ μικρᾶς νήσου, ὀρθοῦται μικρὸς πύργος καλούμενος Ποντικὸς πύργος ἢ παράδοσις λέγει, ὅτι τὸ ὄνομα τοῦτο προῆλθεν ἐκ τῆς συμφορᾶς, ἣν ἔπαθεν ἐκεῖ κατὰ τὸν Μεσαιῶνα ὁ ἀσπλαγχνὸς Ἀρχιεπίσκοπος Μογουντίας Ἄττας. Οὗτος, ἐν ἐποχῇ δεινῆς πείνης, ἔλασε χωρικῶς τινὰς, διότι τοῦ ἔκλεψαν ὀλίγον αἶνον ἀπὸ τῆς πλουσίας ἀποθήκας του, ἀποκαλῶν αὐτοὺς συνάμα «ποντικοὺς». Τὴν ἐπομένην νύκτα οἱ ποντικοὶ τῆς οἰκίας του τὸν ἐβασάνισαν τόσον, ὥστε δὲν ἠδύνατο νὰ ἤσυχασῃ. Κατέφυγε λοιπὸν εἰς τὸν πύργον ταῦτον, ἀλλὰ καὶ ἐκεῖ τὸν ἠκολούθησαν οἱ ποντικοὶ, καλυμβῶντες, καὶ τὸν κατέφαγον!! Εὐθὺς μετὰ τὸν ποντικὸ πύργον εἰσερχόμεθα εἰς στενότερόν τι μέρος τοῦ ποταμοῦ, ὅπερ πρότερον ἦτο πολὺ ἐπικινδύνον σημεῖον ἔνεκα τῶν ὑφάλων καὶ στοσβιλῶν. Νῦν ὅμως, χάρις εἰς μακροχρονίους ἐκβραχισμοὺς, ὁ διάπλους κατέστη ἀσφαλὴς καὶ αὐτῶν τῶν μεγίστων ἀτμοπλοίων, ἂν καὶ τὸ ρεῦμα ἐνταῦθα εἶναι ἰσχυρότατον.

Ὀλίγον τι περαιτέρω ἐντὸς διαστήματος τεσσάρων χιλιομέτρων, ὑπάρχουσι τρία ἰσχυρὰ ἀρχαῖα φρούρια ἐπὶ τῆς ἀριστερᾶς ὀχθῆς. Ὅταν λέγω ἰσχυρὰ, δὲν ἔνοῶν ὑπὸ σημερινῆν στρατιωτικὴν ἐποψίν, διότι βεβαίως μετὰ τὸ πυροβολικὸν τῆς σήμερον οὐδὲν τῶν φρουρίων τούτων εἶναι ἀσφαλές. Εἰς τὸν Μεσαιῶνα ὅμως ὅλα τὰ φρούρια ταῦτα ἦσαν σχεδὸν ἀπόρητα.

Τὸ πρῶτον τῶν φρουρίων τούτων εἶναι τὸ Ράινσταϊν, κείμενον 80 μέτρα ὑπεράνω τοῦ ποταμοῦ. Πότε ἀκριβῶς ἐκτίσθη τοῦτο εἶναι ἀγνωστον, ἀναφέρεται ὅμως εἰς χειρόγραφόν τι τοῦ ἔτους 1279, ἦτο δὲ ἔκτοτε ἡ θερμὴ κατοικία τῶν Ἀρχιεπισκόπων τῶν Τρεβίρων.

Τὸ δεύτερον, Φάλκενβουργ καλούμενον, εἶναι ἐπὶ ἀρ-

χειότερον. Τὸ ἔτος 1252 ἐξεπορεύθη ὑπὸ τῆς Ὀμοσπονδίας τῶν Παραρηγίων πόλεων, διότι οἱ βαρῶνοι κύριοι τοῦ εἰχον καταστῆ ἡ μάστιξ τῶν περιχώρων διὰ τῆς ἀουστούλου ληστείας των. Δέκα ἔτη μετὰ ταῦτα ὁ βαρῶνος Φίλιππος φόν Χόνεφελς ἐπανάλαβε τὰς βιαιοπραγίας του. Ὄθεν ὁ βασιλεὺς Ροδόλφος τοῦ Ἀψβούργου τὸν ἐπολιόρχησε, κατέστρεψε τὰ κυριώτερα οχυρώματα, καὶ ἐκρέμασεν ἄλους τούς ἐν τῷ φρούριῳ ληστές.

Τὸ τρίτον, Σῶνεκ, κτισθὲν τὸ 1015, ἔχει τὴν αὐτὴν περίπου ιστορίαν καὶ ἔπαθε τὰ αὐτὰ παρὰ τοῦ ἰδίου Ροδόλφου. Τὸ ἐπίτιον τοῦτο ἀνήκει νῦν εἰς τὸν Γερμανὸν Αὐτοκράτορα.

Παρερχόμεθα ταχέως τὴν μικρὰν κωμόπολιν Λόρχ, καὶ βλέπομεν ὕψηλὰ ἐπὶ τινος κρηνοῦ τὸ ἐρείπιον Κολιζεργεν ὄπου, κατὰ τὴν παράδοσιν, ἰσπότης τις ἀνήλθεν ἑρπικος, τῇ βοηθείᾳ τῶν νηρηίδων, καὶ ἐλύτρωσε τὴν μνηστῆν του ἀπὸ τῆν φυλακῆν. Τὸ φρούριον τοῦτο, ὡς καὶ τὰ δύο ἐπόμενα καὶ ἄλλα, κατηραιοθήσαν ὑπὸ τῶν Γάλλων κατὰ τὸ ἔτος 1689. Πλησιάζοντες εἰς τὴν κωμόπολιν Κάουβ, διερχόμεθα πλησίον ἄλλου μικροῦ πόργου ἐκτισμένου ἐπὶ βραχὺν εἰς τὸ μέσον τοῦ ποταμοῦ. Ἡ νότιος πλευρὰ αὐτοῦ λήγει εἰς ὄξειαν γωνίαν, ὅπως ἀνθίσταται κάλλιον εἰς τὴν ὀρμηὴν τῶν κατερχομένων ὑδάτων τοῦ ποταμοῦ καὶ εἰς τοὺς μεγάλους πλωτοὺς ὄγκους τοῦ πάγου τῶν χειμῶνα. Ὁ πόργος οὗτος ἀπὸ τοῦ 13ου αἰῶνος ἐχρησίμευεν ὡς σταθμὸς τῶν Ἐκλεκτόρων τοῦ Παλατινάτου, οἵτινες ἐπέβαλλον διακόλιον δασμὸν εἰς τὰ διερχόμενα πλοῖα.

Ἀπὸ τοιοῦτοτρόπως διήλθομεν τρεῖς ὥρας παραπλέοντες τὰς ἱστορικές ταύτας ὄχθας, καὶ ἰδόντες καθ' ὁδὸν 14 φρούρια καὶ 7 κωμοπόλεις, ἐφθάσαμεν περὶ ὥραν 5 μ. μ. εἰς Ἁγιον Γοάρ, ὅπου ἀναβιβάσθημεν δεὰ νὰ διανυκτερεύσωμεν, διότι ἐκεῖ ἦσαν τοποθεσίαι ἰδιαιτέρου ἐνδιαφέροντος. Διὰ καὶ ἀφῆσαντες τὰ πράγματα μᾶς εἰς τὸ ξενοδοχεῖον, ἀνήλθομεν διὰ καλῆς μὲν, ἀλλὰ πολὺ ἀνηφορικῆς ὁδοῦ εἰς τὸ φρούριον Ράινφελς, ὑπερκείμενον σχεδὸν τῆς κόμης, καὶ ἐκεῖθεν ἀπηλασάμεν μαγευτικὴν θέαν, χρυσοῖομένην ὑπὸ τῶν βαθυχρόων ἀκτίνων τοῦ δύοντος ἡλίου. Τὸ φρούριον τοῦτο, ἐν τῶν μεγίστων ἐπὶ τοῦ Ῥήνου, ἰδρύθη τὸ 1245, οἱ δὲ κύριοι τοῦ ἐπέβαλλον καὶ αὐτοὶ διακόλια τέλη. Τοῦτο δυσηρέστησε τὴν Ὀμοσπονδίαν τῶν Ῥηνικῶν Πόλεων, διὸ καὶ, ἐπολιόρχησαν τὸ φρούριον, ἀλλὰ μετὰ δέκα πέντε μηνῶν κολιορκίαν ἀπῆλθεν ἄπρακτοι. Τὸ 1758 ἐκυριεύθη εἰς ἐφόδου ὑπὸ τῶν Γάλλων, καὶ πάλιν τὸ 1794 ὁ Γαλλικὸς δημοκρατικὸς στρατὸς τὸ ἐκυριεύσεν ἀπὸ τὸν Δούκα τῆς Ἑσσης καὶ μετὰ τρία ἔτη ὁ αὐτὸς στρατὸς τὸ ἀνετίναξε εἰς τὸν ἀέρα διὰ πυρτίδος. Ὁ μακαρίτης Αὐτοκράτωρ Γουλιέλμος ὁ Δ' τὸ ἠγόρασε τὸ 1843, καὶ ἔκτοτε ἀνήκει εἰς τὴν αὐτοκρατορικὴν οἰκογένειαν.

(Ἀκολουθεῖ.)

ΔΙΑ ΤΟ ΝΕΟΝ ἔΤΟΣ.

Χρόνος ἔρχεται καὶ φεύγει.
Ἐν τοῦ στόματος δ' αὐτοῦ
Νέοι χρόνοι ἐξερέβγαι,
Θνήσκων ν' ἀνδροθῆ προῦ.

Νέος χρόνος πέρισ' ἦλθε.
Καὶ ὡς ἀστραπὴ εὐθὺς
Ἦλθε, καὶ ἀντικαρῆθε,
Μὲ τοὺς ἄλλους ἐνωθεῖς.

Χρόνος βέει: τί συμβαίνει ;
* Πόθεν ἔρχεται ; Καὶ ποῦ,
Ὡς τις ταχυδρόμος, βαίνει ;
Χάριν τίνας δὲ σκοποῦ ;

Τ' εἶν' ὁ χρόνος ; Τίς γνωρίζει ;
Μήπως εἶπὸ ὁ χρῶνος ;
Καὶ κἀνεὶς δὲν τὸν ἀρροῖκει
ἐνῷ βῆαι περισσῶς ;

Ἀν εἶνε χρῶνος ὁ χρόνος
Ὅτε ἀργυρὸς λαμπρὸς
Τὸν χρῶσον δέει' ἀρθῶνας
Αἰδοῖ, καὶ ἀρκά' οἰκτρῶς.

Τί λοιπὸν ὁ χρόνος εἶνε ;
Χρόνος, ποῖος σὲ μισαί' ;
Καὶ μὲν ρεύγει ; Χρόνε μᾶλιν,
Νὰ μοι εἴπῃς, σὺ τίς εἶ ;

Εἶμαι ἡ ζωὴ τοῦ Πλάστου,
Ἡ αἰώνιος ζωὴ !
Σπείρω δὲ δε' ἀνεκφράστου
Τάχους, ὡς σφοδρὰ πνοή.

Νὰ ὑπάγω πρὸς τὰ ἔση
Τ' ἀναριθμητὰ αὐτὰ,
Ἄσπερ χεῖρ δὲν καταθέσει
Εἰς κατάστιχα γραφτά.

Καὶ δὲν ἔχω οὔτε κέρα
Ὅτε μέσον ἢ πηγῆν
Ἄλλ' ὡς δεῦμα τὰς ἡμέρας
Καὶ τὰς νύκτας εἰς τὴν γῆν.

Πέμπ' ὡς μέρος τι τοῦ ἔλου
Τῆς ἀχρόνου μου ζωῆς,
Ἴνα, ὡς δεὰ συμβόλου,
μὲ προσψάυῃς, μ' ἐνοηθῶ.

Ζῶ ἐγὼ λοιπὸν ὁ Πλάστης !
Ἄγιος δ' εἶμι ἐγώ !
Ζώσης δὲ φυχῆς ἐκάστης
Ἔργα ἅγια ζητῶ.

Ἄγια δέει μέλλω
Νὰ σᾶς κρῖνω τὰς φυγὰς·
Νὰ σᾶς δῶσω δὲ δὲν θέλω
Τὸς ἀράς μέν, ἀλλ' εὐχάς.

Τὸν ὀλίγον λοιπὸν χρόνον,
Ὅν σᾶς δίδω πρὸς καιρὸν,
Πράττει' ὅ,τι λίγω μόνον
Ἄγιον, καὶ ἱερὸν.

Ἐν Πειραιῖ 12 Ἰανουαρίου 1890.

ΜΑΡΙΑ ΚΕΝΤΟΥΡΗ.

ἸΣΤΑ ΔΕΝΑΡΑ.

Μεταξὺ τῶν αὐτοχθόνων κατοίκων τῆς Βραζιλίας ὑπάρχει παράδοσις, ὅτι ἕλον τὸ ἀνθρώπινον γένος ἐβλάστησεν ἀπὸ ἑνα φοῖνικα. Ὁ φοῖνιξ ὑπῆρξε τὸ σῆμα τῆς ὑπεροχῆς εἰς πράγματα καλὰ καὶ ὠραῖα. Μεταξὺ τῶν ἀρχαίων

ἦτο ἔμβλημα νίκης καὶ ὡς τοιοῦτον ἐφορεῖτο ὑπὸ τῶν χριστιανῶν μαρτύρων καὶ ἀπεικονίζετο ἐπὶ τῶν ἐπιτυμῶν πλακῶν των. Οἱ Μωαμεθανοὶ σέβονται αὐτόν. Τινὰ δένδρα φυτευθέντα ἀρχικῶς, ὡς πιστεύεται, ὑπὸ τῆς θυγατρὸς τοῦ Προφῆτου, θεωροῦνται ἱερά, ὁ δὲ καρπὸς των πωλεῖται εἰς μεγάλας τιμὰς.

Ἡ ἡμέρα, καθ' ἣν ὁ Χριστὸς εἰσῆλθεν εἰς τὴν Ἱερουσαλήμ καθήμενος ἐπὶ πάλῳ ὄνου, καλεῖται ἡμέρα τῶν Βαίων.

Τὰ βιβλία, τὰ περιγράφοντα τὴν θρησκείαν τοῦ Βουδα σχεδὸν ὅλα συνίστανται ἐκ φύλλων φοῖνικος—διὰ δὲ τὴν ὠραιότητα καὶ τὰς πολυλὰς χρήσεις του ὁ φοῖνιξ καλεῖται ὁ ἡγεμὼν τῶν δένδρων.

Ἡ κυπάρισσος ἔρχεται μετὰ τὸν φοῖνικα. Ταύτης τὸ ξύλον εἶναι σκληρὸν καὶ πολὺ διαρκές, ὅθεν οἱ Αἰγύπτιοι κατασκευάζον τὰς θήκας τῶν μουμίων των ἐκ τοῦ δένδρου τούτου. Μυθολογείται, ὅτι ὁ Κυπάρισσος νέος ὠραῖος, μεταμορφώθη εἰς τὸ δένδρον κυπάρισσον ὑπὸ τοῦ Ἀπόλλωνος, διὰ νὰ πενήθῃ πάντοτε, ὅθεν εἶναι τὸ ἔμβλημα τοῦ πένθους καὶ φυτεύεται εἰς τὰ νεκροταφεῖα.

Ἡ μαύρη ἀκανθα—εἶδος τι κορομηλέας—εἶναι ἕτερον δένδρον ἀναφερόμενον εἰς τὴν ἱστορίαν καὶ τὴν μυθολογίαν. Περὶ αὐτῆς μυθολογείται ὅτι Ἰωσήφ ὁ ἀπὸ Ἀρμαθαβίας ἐφύτευσε τὴν ράβδον του καὶ αὐτὴ ἐβλάστησε καὶ ἤνοιε κατὰ τὰ Χριστούγεννα μέχρις οὐ εἰς στρατιώτης ἐκρίζων αὐτὴν ἐπληρώθη ὑπὸ τινος κομματιοῦ ἀποκοπέντος ἐκ τοῦ δένδρου, τὸ ὁποῖον ἀπέκτοπεν, καὶ ἀπέθανεν.

Οἱ κλάδοι τῆς λευκῆς ἀκάνθης ἦσαν ἐν χρήσει παρὰ τοῖς Ἀθηναίοις ὡς νυμφικὸν στέφανον. Ὑπάρχει δὲ δεισιδαιμονία τις μεταξὺ τῶν Γάλλων χωρικῶν, ὅτι οἰμωγαὶ καὶ θρήνοι ἐξέρχονται ἐκ τινος ἄλλου εἶδους ἀκανθώδους δένδρου κατὰ τὴν μεγάλην Παρασκευὴν. Ἡ δεισιδαιμονία αὐτὴ ἔλαβε τὴν ἀρχὴν τῆς ἐκ τούτου ὅτι ὁ Χριστὸς ἔφερε στέφανον ἐξ ἀκανθῶν.

Εἰς τοὺς λατινικοὺς μύθους ἡ συκὴ ἔθεωρεῖτο ἱερά τοῦ Βάχχου καὶ ἦτο ἐν χρήσει εἰς θρησκευτικὰς τελετάς. Εἶδος τι συκῆς λέγεται ὅτι ἐπεσκίαζε τὸν τάφον τοῦ Ρωμόλου καὶ Ρέμου, τῶν διασῆμων θεμελιωτῶν τῆς Ρώμης.

Ἡ συκὴ καλλιεργεῖται εἰς τὰς Ἰνδίας ὡς ἀντικείμενον ἱερὸν καὶ θεωρεῖται ὑπὸ τε τῶν Βραχμάνων καὶ τῶν Βουδιστῶν ὡς ἱερά.

Ἡ Δάφνη, ὁ κισσός, καὶ ἡ μυρσίνη προσέτι ἔθεωροῦντο παρὰ τοῖς Ἑλλήσιν ἱερά καὶ ἡ χρήσις αὐτῶν ἐγένετο εἰς τοὺς ἀγῶνας πρὸς στέψιν τῶν νικητῶν.

ΠΟΙΚΙΛΑ.

Τὸ μέγεθος τοῦ Λονδίνου. *Ἐκ τινος ἐσχάτως ἐκδόσεως στατιστικῆς παραληφθέντων τοῦ ἀκολουθοῦσι λίαν περιέργους καὶ ἐνδιαφέροντας ἀριθμοὺς περὶ τοῦ μεγέθους καὶ ποικιλίας τῆς ἀγγλικῆς κολοσσικῆς πόλεως. Τὸ Λονδίνον ἔχει 48 γερύρας ἐπὶ τοῦ Τομιέσως, 76 θέατρα, 2,220 ταχυδρομικὰ καὶ τηλεγραφικὰ τμήματα μὲ 15,000 προσωπικόν. Ἔχει 547,410 οἰκίας, 11450 ἐκκλησίας, 2,100 νοσοκομεῖα καὶ παρόμοια εὐεργετικὰ καταστήματα, 7,600 ἰσοποιεῖα, 1800 καρνεῖα, 570 ξενοδοχεῖα, 3,100 ἀρτοποιεῖα, 2,500 κρεατοπωλεῖα καὶ 326,000 ἄτομα ἀμφοτέρων τῶν γένων πρὸς ὑπηρεσίαν. Τὸ Λονδίνον καταναλίσκει ἐτησίως 2,200,000 σάκκους ἀλεύρου, 260,000 χοίρους, 450,000 βόας, 1,600,000 μύσους, 8,500,000 κυνήγια 220,000,000 ἰχθύς, καὶ 510,000,000 ὄστρακα. Ὑπάρχουσι 19,000 ἄμαξαι καὶ 1500 λεωφορεῖα. Ὁ πληθυσμὸς τοῦ Λονδίνου συνεπσοῦτο κατὰ τὸ ἔτος 1061 μόνον εἰς 40,000 κατ., τὸ 1700 ἦσαν ἦδη 700,000, τὸ 1800 ἀνῆλθον εἰς 900,000, κατὰ δὲ τὸ τρέχον ἔτος εἰς 4,425,000 καὶ μέχρι τοῦ ἔτους 1900 ἐξάπαντος θὰ ὑπερβῶσι τὰ 5 ἑκατομ. Τὰς ἐτησίως δαπάνας τοῦ Λονδίνου ὑπολογίζουσι κατὰ προσέγγισιν εἰς 4 δις ἑκατομμύρια μάρκα, ἧτοι 6 δις ἑκατομμύρια ἑλληνικὰς δραχμὰς περίπου.

Ἡ πληθυσμὸς τοῦ Μονάχου. Τὸ Μόναχον κατὰ τὸ 1790 ἤρριμει 35,000 κατοίκους τὸ 1885, 280,373 κατὰ δὲ τὴν τελευταίαν ἀπογραφὴν τῆς 1ης Δεκεμβρίου 1890 ἀνῆλθεν εἰς 345,157, ἧτοι ἐντὸς 5 ἐτῶν νῦτῆς κατὰ 64,779 ἐντὸς δὲ 100 ἐτῶν κατὰ 310,152.

Περίεργα. Εἰς ἐν λεπτόν τῆς ὥρας ἡ ταχυτάτη ἀμοστωχία τρέχει ἐν μίλιον. — Ὁ ἤχος ὁ μὲν δέος ἀπολεῖται ἀπὸ 2,228,000 δονήσεις κατὰ πᾶν λεπτόν, ὁ δὲ βαρὺς ἀπὸ 990.

Κατὰ πᾶν πρῶτον λεπτόν τῆς ὥρας γεννᾶται καθ' ἑλὸν τὸν κόσμον εἰς ἄνθρωπος.

Ἡ πόλις τῆς Νέας Ἰόρκης ἔχει 50 δημοσίους κήπους ἐκτάσεως πλέον τῶν 5,000 ἑκταρίων. Πρὸς συντήρησιν τούτων οἱ πολῖται φορολογοῦνται 300,000 φρ.

Ἐὰν ἀληθεύη διὲν ἡ περὶ τὸν ἄξονα περιστροφῆς τοῦ πλανῆτου Ἄρεως εἶναι ὁ αὐτὸς μὲ τὸν τῆς περὶ τὸν ἥλιον, διὲν βηλ. ἀπαιτεῖται ὁ αὐτὸς χρόνος διὰ μίαν περὶ τὸν ἄξονα περιστροφὴν αὐτοῦ, ὅστις ἀπαιτεῖται διὰ τὴν περὶ τὸν ἥλιον, παρὰδοξα πράγματα πρέπει καὶ συμβαίνουν εἰς τὴν ἐπιφάνειαν αὐτοῦ. Μόνον τὸ ἐν ἡμισφαίριον αὐτοῦ θὰ ἦναι ἐστραμμένον ἀενάως πρὸς τὸν ἥλιον, ἐπομένως μόνον τὸ ἐν θὰ φωτίζεται, τὸ ἄλλο θὰ εἶναι εἰς ἀέναν σκότος, ἐπομένως τὸ ἐν θὰ ἦναι θερμὸν, τὸ ἄλλο ψυχρότατον, παγετώδες. Ἐὰν δὲ ὑπάρχουσι ζῶντα ὄντα ἐκεῖ, εἰς ποῖον ὄπῳ τὰ δύο ταῦτα ἡμισφαίρια ὑπάρχουσι; Πῶς δὲ μετροῦν τὸν χρόνον των;

Τὸ μέγιστον τηλεδύλον, εἰς τὸν κόσμον εἶναι ἐκεῖνο τὸ ὁποῖον κατασκευάσεν ὁ Κρουκ διὰ τὴν Ρωσικὴν Κυβερνήσιν, καὶ τὸ ὁποῖον εἶναι προωρισμένον διὰ τὰ ὄχυράματα τῆς Κροστάνδης. Ἡ διάμετρος τοῦ στομίου του εἶναι 6 περίπου δακτύλων, τὸ δὲ βάρος του 135 τόνων! καὶ τὸ μήκος του 44 ποδῶν, θὰ δύναται δὲ νὰ ρίπηθῃ δύο βολὰς κατὰ πᾶν πρῶτον λεπτόν τῆς ὥρας, ἐκάστη τῶν ὁποίων ὑπολογίζεται ὅτι σιχίξει 300 λίρας ἀγγλικῆς! Τὸ βλήμα εἶναι 41/2 ποδῶν τὸ μήκος, ζυγίζει δὲ 2,600 λίρας καὶ ἀπαιτεῖ 700 λίτρων πυρίτιδα πρὸς ἐκσπενδύσιν. Εἶναι δὲ ἱκανὸν νὰ διαπεράσῃ πλάκα σιδηρῶν 19 δακτύλων τὸ πάχος! |

ΓΕΩΓΡΑΦΙΚΑΙ ΕΡΩΤΗΣΕΙΣ.

1. Πότε ἡ ἀρχὴ τοῦ ἔτους μετεβλήθη;
2. Ποῖαν διαταγὴν οἱ Ρίχαβιται ὑπέκουον;
3. Ποῦ ἀπέθανεν ὁ Μωϋσής;